

Manel Alonso, [Els papers de Can Perla](#), bloc personal, [14 d'abril de 2009](#)

El músic del bulevard Rossini

Quantes vegades passem per un lloc mirant però sense veure el que ens trobem al nostre pas? Moltes, sens dubte. Els artistes, quan decidixen trencar la nostra rutina, la nostra ceguesa, intervenen en el paisatge urbà d'una manera radical per tal d'obrir-nos els ulls i fer-nos veure que alguna cosa ha canviat.

Els semàfors, els cantons, els bulevards de les nostres ciutats, des de fa una dècada, s'han anat omplint de persones provinents d'altres països cercant l'esperança d'un somni. Prompte ens hi hem acostumat, a ells, sovint com una molèstia que cal ignorar, esquivar. No sabem qui són, però sí que sabem d'on vénen, han vingut fugint de la misèria i esperant de trobar un paradís on lliguen els gossos amb llonganisses. Vicent Usó, com l'artista plàstic que fa la seua intervenció en el paisatge urbà, en la seua novel·la *El músic del bulevard Rossini* (Proa, 2009) ens obliga a alentir el pas i a escoltar la música, però també la història d'un violinista polonès que ha travessat Europa per acabar tocant al carrer d'una de les nostres ciutats.

El present i el passat del músic es van conjugant mitjançant la veu narrativa, que no acabem de saber si realment està informada o simplement es dedica a especular, a crear el relat d'una vida un tant dissortada. El retrat que fa no és sols un primer pla del personatge principal, Usó va obrint l'objectiu i també fa aparèixer la societat rural polonesa d'on és originari, fa aparèixer una Europa oriental empobrida després de la caiguda dels règims totalitaris, on les organitzacions criminals trafiquen amb persones, per a després utilitzar-los com a captaires, lladres o prostitutes; també inclou el retrat de la nostra societat, que els ignora, els margina o els convertix en culpables de tots els mals.

En els dos eixos que fan moure el relat hi ha, per una banda, una història d'amor i de traïció, amb moments durs i fins i tot cruels; en l'altra hi ha l'home obsessionat en perseguir un somni. Sovint els éssers humans ens pensem que la consecució dels nostres somnis ens portarà de colp i volta a un estadi de felicitat permanent. Perseguir un somni sense aconseguir-lo només crea frustració, dolor i desesperança, perquè sovint en la relació amb l'art ens pensem que l'èxit, la fama i els diners ho són tot i oblidem que allò important és la recerca de la bellesa, la relació espiritual entre la creació i el creador. Si això no es té clar potser que, com el músic del bulevard Rossini, arribem a pensar que l'art és el culpable de la nostra dissort, que el nostre talent ens ha portat la ruïna i ens ho ha fet perdre tot. Sort tenim que sempre hi ha algú que, com més enfonsats estem, ens recorda que no podem rendir-nos. Al bell mig del relat, tota una galeria de personatges secundaris la història dels quals podria haver donat origen a altres novel·les.